

Konstatováním pro čtvrtou otázku bylo:

(otázka byla určena jen ředitelům a učitelům, zástupcům zřizovatelů nebyla položena)

„Podle OECD není hodnocení žáků v ČR napříč školami srovnatelné a není dostatečně využíváno formativní hodnocení žáků. Do jaké míry prosím souhlasíte s následujícími tvrzeními?“

Jak ilustruje graf 37, první tvrzení vyjadřovalo názor, že je třeba zvýšit srovnatelnost hodnocení žáků ve školách (podle OECD se hodnocení liší, známky v jedné škole neodpovídají stejným známkám v jiné škole). Tento návrh má velmi silnou podporu ředitelů i učitelů (téměř 81 %) a zjištění je v souladu s anketním šetřením provedeným na začátcích jednotlivých regionálních seminářů věnovaných problematice monitoringu a evaluace.

Druhé tvrzení vyjadřovalo názor, že je třeba zvýšit využívání tzv. formativního hodnocení (využívání hodnocení jako zpětné vazby umožňující reagovat na vzdělávací potřeby žáků a podporovat další vývoj učení), i když jeho zavádění je náročnější, protože je při něm důraz kladen na komunikaci učitele se žákem a na využití slovního hodnocení na úkor „tradičního“ významu známek.

Více než polovina dotázaných se na tomto shodla, jak je patrné z grafu 38. Výraznější podporu lze pozorovat v případě základních škol oproti školám středním (pohled učitelů). Tuto podporu bude třeba přenést na pedagogické fakulty a do dalšího vzdělávání pedagogických pracovníků, aby pro tyto formy a strategie formativního hodnocení byli učitelé připraveni a mohli je mnohem více využívat.